

νιζε ακόμα. "Αν ἡ γῆ δὲν ἦταν σκεπασμένη ἀπὸ φύλλα καὶ φωληρὲς καὶ κλαδιά καὶ δένδρα μεγάλα, κανεὶς δὲν θὰ ἔλεγε πῶς ἐγινε τόσο μεγάλο κακὸ... Τόσον ἀδελφωμένα ἔγεγοναν τὰ δένδρα, τὸ ἓνα ἐπάνω στ' ἄλλο, τῆς πληγωμένες κορφαῖς τους.

* *

Τὰ θεριά ξαναῆλθαν πάλι, καὶ ῥώτησαν ἓνα λιοντάρι:

— Μαλώνουμε, ἀδέλφια, καὶ μεῖς... μὰ... τοῦλάχιστον γιὰ τὴν τροφή... γιὰ τὸ νερό... γιὰ τὴ ζωή μας... Τὰ δέντρα γιατί μαλώνουνε καὶ σκοτώνονται;... Κοῖμα ἔς αὐτὰ τὰ καταπράσινα σκιερὰ στολίδια τοῦ δάσους!... Λύπη μὲ πιάνει νὰ τὰ βλέπω πεθαμμένα...

Καὶ μιὰ ἀλεπού εἶπε στὸ βασιλέα σεμνὰ - σεμνὰ:

— Βασιλέα μου, κάθεσαι στὸ δάσος πάντα· μὰ ἐγὼ ἡ σκλάβου σου ἢ ταπεινὴ κατεβαίνω καὶ κάτω στὸν κόσμον, καὶ ξέρω... Ξέρω... ἀπ' τῆς συνήθειαις τῶν ἀνθρώπων, πῶς ἡ λύσσα εἶνε πιό ἄσβεστη, καὶ ἡ ὀρμὴ πιό μεγάλη, ὅταν πολεμᾷς γιὰ αἰτία ποῦ δὲν ξέρεις... ὅταν ἄλλοι σὲ βάλλουν νὰ πολεμήσῃς... Τώρα στ' ἀψηλὰ μάλωσαν ὁ Εὖρος καὶ ὁ Νότος καὶ κανένα κακὸ δὲν ἔπαθαν... Μὰ τὸ δάσος τὸ παρθένο, τὸ καταψύγιό μας, παρ' ὀλίγον νὰ ξεριζωθῇ σύσσωμο γιὰ ξένες ἔννοιες...

— Ἀλήθεια, γιὰ ξένες ἔννοιες, εἶπαν τὰ θεριά μετ' ἀπορία.

† ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ

ΞΕΡΕΙΣ κάποιες ζωγραφιές
—δειλινὰ καὶ ξημερώματα—
ποῦρθαν πρώϊμες βροχὲς
καὶ τοὺς σθύσανε τὰ χρώματα;

Ὁ μικρούτσικος θεός,
τὸ παιδὶ τοῦ Ἀπριλομάη,
μέσ' στὰ λούλουδα γυρτὸς
τῆς ζωγράφισε καὶ πάει.

Καὶ σὰν ἦρθε νὰ τῆς βρῇ
Στὸ βουνὸ καὶ στ' ἀκρογιαλὶ,
ὁ καϋμός μου τοῦ μιλεῖ:
Γιὰ ζωγράφισέ τες πάλι.

Π. ΝΙΡΒΑΝΑΣ

...